

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta paplašinātā sastāvā)

2015. gada 12. maijā *

Komisijas loceklis — OLAF izmeklēšana — Apgalvots Komisijas priekšsēdētāja mutisks lēmums izbeigt attiecīgās personas amata pilnvaras — Prasība atcelt tiesību aktu — Pārsūdzama tiesību akta neesamība — Nepieņemamība — Prasība par zaudējumu atlīdzību

Lieta T-562/12

John Dalli, ar dzīvesvietu Sentdžūljansā [*St Julians*] (Malta), ko pārstāv *L. Levi, A.-M. Alamanou* un *S. Rodrigues*, advokāti,

prasītājs,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *B. Smulders, J. Baquero Cruz* un *J.-P. Keppenne*, pārstāvji,

atbildētāja,

pirmkārt, par prasību atcelt mutisku lēmumu, kuru Komisijas priekšsēdētājs esot pieņēmis 2012. gada 16. oktobrī un ar kuru tika izbeigtas prasītāja Komisijas locekļa amata pilnvaras, un, otrkārt, par prasību par zaudējumu atlīdzību, kas ar šo lēmumu esot nodarīti prasītājam.

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Jēgers [*M. Jaeger*], tiesneši S. Papisavvs [*S. Papisavvas*], N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*] (referents), I. Labucka un E. Bieļūns [*E. Bieliūnas*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 8. jūlija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Ar Eiropadomes 2010. gada 9. februāra Lēmumu 2010/80/ES, ar ko iecel Eiropas Komisiju (OV L 38, 7. lpp.), prasītājs Džons Dalli [*John Dalli*] tika iecelts par Eiropas Komisijas locekli uz laika posmu no 2010. gada 10. februāra līdz 2014. gada 31. oktobrim. Komisijas priekšsēdētājs Žozē Manuels Durao Barrozu [*José Manuel Durão Barroso*] (turpmāk tekstā – “priekšsēdētājs Ž. Barrozu”) viņam uzticēja veselības un patērētāju tiesību aizsardzības komisāra portfeli.
- 2 2012. gada 21. maijā Komisija saņēma sabiedrības *Swedish Match* sūdzību (turpmāk tekstā – “sūdzība”), kurā bija ietvertas nopietnas apsūdzības attiecībā uz prasītāja rīcību. Sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Maltas uzņēmējs Silvio Zammits [*Silvio Zammit*] esot izmantojis savas attiecības ar prasītāju, lai no tās un *European Smokeless Tobacco Council (ESTOC)* iegūtu finansiālas priekšrocības apmaiņā pret prasītāja iesaistīšanos, ietekmējot iespējamo nākamā tiesību akta priekšlikumu par tabakas izstrādājumiem, un it īpaši saistībā ar aizliegumu pārdot Savienībā produktu, kas ir pazīstams ar nosaukumu “snus”.
- 3 2012. gada 25. maijā Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) sāka sūdzības izmeklēšanu saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Regulas (EK) Nr. 1073/1999 par izmeklēšanu, ko veic *OLAF* (OV L 136, 1. lpp.), 3. un 4. pantu.
- 4 Ar 2012. gada 11. jūlija vēstuli *OLAF* informēja prasītāju, ka viņš ir uzskatāms par personu, uz kuru attiecas izmeklēšana, kas uzsākta pēc sūdzības saņemšanas par mēģinājumiem likt diviem saimnieciskās darbības subjektiem samaksāt kukuli, lai panāktu Komisijas pasākuma pieņemšanu viņu labā. Prasītājam piekļuve sūdzībai tika liegta.
- 5 2012. gada 16. jūlijā prasītāju pirmo reizi uzklusēja *OLAF*.
- 6 Priekšsēdētājs Ž. Barrozu tikās ar prasītāju 2012. gada 25. jūlijā. Šīs sarunas laikā prasītājs noliedza sūdzībā ietvertās apsūdzības pret viņu.
- 7 2012. gada 27. jūlija vēstulē prasītājs apstiprināja priekšsēdētājam Ž. Barrozu, ka viņš nebija informēts par sarunām starp vienībām, kas iesniedza sūdzību, un kādu “personu Maltā” un ka šajā lietā viņš nekāda veidā nebija iesaistīts.
- 8 2012. gada 17. septembrī prasītāju otro reizi uzklusēja *OLAF*.
- 9 Ap 2012. gada 5. oktobri *OLAF* ģenerāldirektors informēja Komisijas ģenerālsekretāri Ketrinu Deju [*Catherine Day*], ka viņai drīzumā tiks nosūtīts sūdzības izmeklēšanas gala ziņojums (turpmāk tekstā – “*OLAF* ziņojums”).
- 10 Pamatojoties uz šo informāciju, 2012. gada 11. oktobrī priekšsēdētājs Ž. Barrozu lūdza sazvanīt prasītāja biroju, lai sarunātu tikšanos ar prasītāju, kas tika noteikta 2012. gada 16. oktobrī.
- 11 *OLAF* ziņojums K. Dejai tika nosūtīts 2012. gada 15. oktobrī, adresējot to priekšsēdētājam Ž. Barrozu. Šim ziņojumam tika pievienota *OLAF* ģenerāldirektora parakstīta vēstule (turpmāk tekstā – “pavadvēstule”), kurā bija apkopoti galvenie izmeklēšanas secinājumi un ar kuru priekšsēdētājs Ž. Barrozu tika informēts, ka tie viņam tika paziņoti, lai tiktu veikti iespējami pasākumi saskaņā ar komisāru rīcības kodeksu (C(2011) 2904).

12 Pavadvēstulē it īpaši ir norādīta šāda informācija:

“Pamatojoties uz Eiropas Komisijai sniegto informāciju, *OLAF* 2012. gada 25. maijā uzsāka izmeklēšanu saistībā ar apsūdzībām, ka saimnieciskās darbības subjektiem tika prasīts kukulis par *snus* aizlieguma atcelšanu Eiropā.

[..]

Komisāram Dž. Dalli ir bijusi vairākkārtēja informācijas apmaiņa ar tabakas ražošanas nozares pārstāvjiem neoficiālās un konfidenciālās sanāksmēs, par kuru rīkošanu kompetentie dienesti netika informēti un kurās tie nepiedalījās. Visas šīs tikšanās organizēja Silvio Zammits, Maltas uzņēmējs, kas nav piederīgs iestādēm un ir tuvs komisāra Dž. Dalli draugs.

[..]

Lai arī nebija pārliecinošu pierādījumu tam, ka komisārs Džons Dalli būtu tieši piedalījies kā naudas pieprasīšanas uzkūditājs vai organizētājs, zināms skaits netiešu, nepārprotamu un saskaņotu pierādījumu, kas tika savākti izmeklēšanas laikā, norāda, ka faktiski viņš bija informēts par Silvio Zammita darbību un ka šis pēdējais izmantoja viņa vārdu un amatu, lai iegūtu finansiālas priekšrocības.

Turklāt ikreiz, kad *OLAF* uzklusēja komisāru Dž. Dalli, lai noskaidrotu viņa nostāju par faktiem saistībā ar izmeklējamo lietu, vai arī tad, kad viņš rakstīja *OLAF*, viņš mēģināja retāk un mazāk kontaktēties ar S. Zammitu un noklusēja šīs saziņas saturu saistībā ar attiecīgo lietu.

Turklāt komisārs Dž. Dalli neko nedarīja, lai novērstu šos faktus, norobežotos no tiem vai sniegtu ziņas par situāciju, par kuru viņš bija informēts.

Pamatojoties uz šiem *OLAF* izmeklēšanā atklātajiem faktiem, var secināt, ka tādējādi Eiropas Komisijas tēls un reputācija tabakas ražotāju vidū un, iespējams, sabiedriskajā domā tika aizskarti.

Tāpēc komisāra Dž. Dalli rīcību varētu uzskatīt par rupju sava pienākuma rīkoties, ievērojot ar sava amatu saistīto cieņu un pienākumiem, pārkāpumu.

[..]”

13 2012. gada 16. oktobra pēcpusdienā prasītājs tikās ar priekšsēdētāju Ž. Barrozu viņa kabinetā. Vēlāk viņiem pievienojās priekšsēdētāja Ž. Barrozu biroja vadītājs Johanness Laitenbergers [*J. Laitenberger*] un Komisijas Juridiskā dienesta ģenerāldirektors Luiss Romero Rekvena [*L. Romero Requena*]. Tā kā lietas dalībniekiem ir pretēji viedokļi par šīs sanāksmes apstākļiem, norisi un iznākumu (turpmāk tekstā – “2012. gada 16. oktobra sanāksme”) un tie ir izskatāmā strīda pamatā, šī sprieduma turpinājumā Vispārējā tiesa tos konstatēs.

14 Vēlāk šajā pašā dienā priekšsēdētājs Ž. Barrozu piezvanīja Maltas premjerministram Lorensam Gondzi [*Lawrence Gonzi*], lai informētu viņu par prasītāja atkāpšanos no Komisijas locekļa amata un lūgtu viņam atrast aizvietošanu. Priekšsēdētājs Ž. Barrozu arī uzrakstīja Eiropas Parlamenta un Eiropas Savienības Padomes priekšsēdētājiem, lai paziņotu viņiem par prasītāja “tūlītēju atkāpšanos no amata”.

15 Tajā pašā dienā, aptuveni plkst. 17.00, Komisija publicēja paziņojumu presei par prasītāja “tūlītēju” atkāpšanos no amata.

16 Tajā pašā dienā prasītājs pats ar privātas organizācijas starpniecību publicēja savu paziņojumu presei.

- 17 Maltas Parlamenta 2012. gada 16. oktobra plenārsēdē L. Gondzi sniedza šādu paziņojumu: **Komisijas sagatavots dokuments, pievienots lietas materiāliem 2014. gada 8. jūlija tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklaušīšanai**

“Šopēcpusdien man piezvanīja Eiropas Komisijas priekšsēdētājs Žozē Manuels Barrozu un mani informēja, ka viņš tikko bija pieņēmis Džona Dalli atkāpšanos no komisāra amata.

Priekšsēdētājs Ž. Barrozu man paskaidroja, ka šo lēmumu Džons Dalli pieņēma, ņemot vērā *OLAF* izmeklēšanas ziņojumu par trešo personu rīcību.

[..]

Vēlāk man piezvanīja Džons Dalli un sacīja, ka viņš apstrīdēšot visas pret viņu vērstās apsūdzības. Tomēr viņš bija nolēmis atkāpties no komisāra amata, lai varētu labāk aizstāvēt sevi un iestādi, kuru viņš līdz šim pārstāvēja.

Šodien, aptuveni plkst. 17.00, Komisijas priekšsēdētāja birojs publicēja paziņojumu preseī, ar kuru es iepazīstinu visus Palātas locekļus.

[..]”

- 18 Radio intervijas maltiešu valodā, kuru prasītājs sniedza 2012. gada 16. oktobra vakarā, transkripcijā un tulkojumā angļu valodā, kuru ir apstiprinājis prasītāja norīkots zvērināts tulkotājs, it īpaši ir ietverti šādi paziņojumi:

“Intervētājs: Jūs paziņojāt par savu atkāpšanos no amata. Vispirms, kāpēc Jūs atkāpāties no amata?”

Prasītājs: Par iemeslu es tiku informēts mutiski. Faktiski līdz šim brīdim man nav nekāda rakstveida [apliecinājuma]. [..] Šovakar es iesāku sarunas ar cilvēkiem, saviem advokātiem, lai uzsāktu procedūras, kas vajadzīgas, lai pierādītu [*OLAF* ziņojuma] secinājumu pilnīgu nepamatotību. Šodien esmu publicējis paziņojumu preseī, kurā es arī apstiprinu, ka turpināšu strādāt, lai mūsu pieliktās pūles, lai pārskatītu tabakas direktīvu, kurā tika ierosināti stingrāki tabakas lietošanas noteikumi, tiek turpinātas, kā tas bija paredzēts. Nākamo pirmdien mēs uzsāksim procesu. Es ceru, ka šis process turpināsies.

[..]

Intervētājs: Tad kāpēc, Džon, jūs atkāpāties no amata? Kāpēc Jūs izjutāt vajadzību atkāpties, ja...?

Prasītājs: Atļaujiet man pateikt to, ko dažas reizes esmu atkārtojis citā televīzijas programmā. Es nepalieku tur, kur es neesmu gribēts, labi, un to es uztveru ļoti nopietni. No šodienas esmu sācis strādāt un es gribu, ka man ir pilnīgi brīvas rokas, lai atspēkotu šīs apsūdzības.

Intervētājs: Jūs tikko sacījāt, ka nepaliekat tur, kur Jūs neesat gribēts. Priekšsēdētājs Ž. Barrozu lūdza jums atkāpties, vai esmu jūs pareizi sapratis?

Prasītājs: Manuprāt, šie vārdi nozīmē, ka es negribu palikt tur, kur es neesmu gribēts, un es palikšu pie tā.

Intervētājs: Bet vai Ž. Barrozu jums lika atkāpties piespiedu kārtā?

(nesaklausāms, abi runā vienlaicīgi)

Prasītājs: Tuvākajās dienās turpinājums sekos.

Intervētājs: Vai jums pieprasīja atkāpties vai arī tas ir jūsu paša lēmums?

Prasītājs: Tuvākajās dienās turpinājums sekos.

Intervētājs: Kādu turpinājumu šajā situācijā mēs varam gaidīt?

Prasītājs: Turpinājumu attiecībā uz jautājumiem, par kuriem esmu lūdzis viedokli saviem advokātiem, un es rūpīgi ņemšu vērā viņu viedokli, pieņemot lēmumus par savu turpmāko rīcību.

[..]

- 19 Pēc 2012. gada 16. oktobra sanāksmes L. Romero Rekvena sagatavoja “piezīmi lietas materiāliem”, kas ir datēta ar 2012. gada 18. oktobri un ietver šīs sanāksmes protokolu. Saskaņā ar to prasītājs “[..] kategoriski noraidīja pret viņu vērstās apsūdzības un norādīja, ka viņš nekavējoties atkāpjas no Eiropas Komisijas locekļa amata, lai varētu aizstāvēt savu reputāciju”.
- 20 Tajā pašā dienā prasītājs no Komisijas saņēma dokumentus, kas bija jāparaksta, lai uzsāktu amata pilnvaru “izbeigšanas” posmu un samaksātu viņam pārejas pabalstu. Šajā ziņā viņš uzsver, ka viņš bija atteicies darīt jebko, ko varētu saprast kā viņa atkāpšanos no Komisijas locekļa amata, it īpaši aizpildīt dokumentus, kas viņam ļautu saņemt pabalstus un izdevumu par repatriāciju atlīdzināšanu. 2012. gada 28. decembrī pēc tam, kad Komisijas dienesti veica divas iemaksas – pagaidu pabalstu – prasītāja bankas kontā, viņš rakstīja Komisijai, apgalvojot, ka viņš nekad neesot parakstījis jebkādu lūgumu šajā nozīmē, un atmaksāja maksājumus Komisijas bankas kontā.
- 21 2012. gada 21. oktobrī prasītājs rakstīja priekšsēdētājam Ž. Barrozu, informējot viņu, ka viņš neuzskata, ka viņš ir sniedzis spēkā esošu paziņojumu par savu atkāpšanos no amata, ka viņš uzskata, ka viņam tika liegtas tiesības atbilstoši aizstāvēties un ka *OLAF* ģenerāldirektors ir pārkāpis viņa tiesības uz nevainīguma prezumpciju.
- 22 2012. gada 22. oktobrī prasītājs rakstīja Parlamenta locekļiem, lai kategoriski noliegtu, ka viņš bija informēts par jebkādam sarunām vai saziņu, kas varēja notikt starp attiecīgo Maltas uzņēmēju un *snus* ražotājiem, un ka *OLAF* nebija norādījis, uz kādiem pierādījumiem šajā ziņā tas balstīja savus pieņēmumus.
- 23 2012. gada 23. oktobrī priekšsēdētājs Ž. Barrozu atbildēja prasītājam, it īpaši uzsverot, ka viņa dažādie iebildumi par prettiesisku vai nekorektu rīcību viņam esot “nesaprotami” un ka prasītājam kā bijušajam Komisijas loceklim esot pienākums izturēties “godīgi saskaņā ar LESD 245. pantu”.
- 24 2012. gada 30. oktobrī priekšsēdētājs Ž. Barrozu uzrakstīja Parlamenta priekšsēdētājam, lai sniegtu paskaidrojumus par prasītāja atkāpšanos no amata 2012. gada 16. oktobra sanāksmē. Viņš it īpaši sniedza šādu paziņojumu:

“[Dž. Dalli] kategoriski noraidīja *OLAF* secinājumus. Tomēr mūsu sarunas laikā viņš atzina, ka viņam agrāk ārpus oficiālajiem kanāliem ir bijuši sakari ar tabakas ražošanas nozari, tostarp Maltas uzņēmēju, un mēs secinājām, ka, neskarot nevainīguma prezumpciju attiecībā uz [*OLAF*] secinājumiem, politiski nebūtu pieļaujams, ka viņš turpinātu pildīt komisāra amata pienākumus laikā, kad viņš mēģina atgūt savu reputāciju. Kā publiski esmu apliecinājis, Dž. Dalli Juridiskā dienesta ģenerāldirektora un mana biroja vadītāja klātbūtnē nepārprotami paziņoja par savu tūlītēju atkāpšanos. Es viņu informēju, ka par šo atkāpšanos tiks paziņots, publicējot paziņojumu presē, šīs dienas laikā, pēc tam, kad par šo atkāpšanos viņam būs bijusi iespēja informēt savu ģimeni un līdzstrādniekus [..].

Šajā posmā es vēlētos uzsvērt, ka *OLAF* secinājumu tiesiskās sekas ir skaidri jānošķir no to politiskā izvērtējuma. Kā jūs zināt, *OLAF* nosūtīja ziņojumu Maltas ģenerālprokuroram, un es tiku informēts, ka ģenerālprokurors ir nodevis lietu policijai. Tagad tikai Maltas iestādes ir atbildīgas par lietas

materiālu izskatīšanu saskaņā ar Maltas tiesībām. Runājot par Komisiju, mēs turpināsim pilnībā ievērot nevainīguma prezumpcijas principu, kā to esam darījuši no OLAF izmeklēšanas sākuma. It īpaši visos Komisijas pārstāvju paziņojumos, kas sniegti pēc Dž. Dalli atkāpšanās no amata, tika minēts tikai attiecīgo notikumu politiskais un/vai institucionālais aspekts un tajos ļoti pārdomāti nav ietverta pat netieša šo notikumu un iesaistīto personu iespējamās atbildības juridiska kvalifikācija.”

- 25 2012. gada 28. novembrī Padome, vienojoties ar priekšsēdētāju Ž. Barrozu, pieņēma Lēmumu 2012/744/ES, ar ko ieceļ jaunu Eiropas Komisijas locekli (OV L 332, 221. lpp.) Tonio Bordžu [Tonio Borg] līdz Komisijas pilnvaru beigām – 2014. gada 31. oktobrim.
- 26 2013. gada 28. aprīlī Maltas preses izdevuma *MaltaToday* interneta vietnē tika publicēta gandrīz pilna OLAF ziņojuma versija (izņemot divas lapas), ar kuru tādējādi prasītājs varēja iepazīties.
- 27 Intervijas, kuru 2013. gada 30. jūnijā prasītājs sniedza Maltas radio, tulkojumā it īpaši ir iekļauts šāds viņa paziņojums, atbildot uz sveicienu, kad ar viņu iepazīstināja kā ar “Džonu Dalli, bijušo veselības aizsardzības komisāru”.

“Vispirms vēlos uzsvērt, ka līdz pat šim brīdim neesmu atkāpies no Eiropas Savienības veselības aizsardzības komisāra amata. Uzskatu, ka es joprojām esmu komisārs. Mana atlaišana bija prettiesiska, un faktiski lieta joprojām tiek izskatīta Eiropas Savienības Tiesā, lai tiktu atcelts Ž. Barrozu lēmums.”

Tiesvedība

- 28 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 24. decembrī, prasītājs cēla šo prasību.
- 29 Savā iebildumu rakstā, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 20. martā, Komisija paziņoja, ka attiecībā uz prasītāja atkāpšanās apstākļiem un faktiem tā ir sniegusi ziņas par piedāvātajiem pierādījumiem saskaņā ar Tiesas Reglamenta 46. panta 1. punkta d) apakšpunktu un ka tā ir ierosinājusi, lai tos apstiprina “mutvārdos vai rakstveidā kāds vai visi 2012. gada 16. oktobra sanāksmes liecinieki”. Tā atkārtoti sniedza ziņas par piedāvātajiem pierādījumiem atbildē uz repliku, kas Tiesas kancelejā iesniegta 2013. gada 20. septembrī.
- 30 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs ir ticis mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas trešajā palātā, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.
- 31 Atbilstoši Reglamenta 14. panta 1. punktam un pēc Trešās palātas priekšlikuma Vispārējā tiesa 2014. gada 5. februāra plēnumā saskaņā ar minētā Reglamenta 51. pantu nolēma nodot lietu izskatīšanai paplašinātā piecu tiesnešu iztiesāšanas sastāvā.
- 32 Tā kā viens no paplašinātā iztiesāšanas sastāva tiesnešiem nevarēja izskatīt šo lietu, tas tika papildināts saskaņā ar Reglamenta 32. panta 3. punkta trešo daļu. Vispārējās tiesas priekšsēdētājs norīkoja pats sevi, lai atjaunotu paredzēto tiesnešu skaitu, un uzņēmās palātas priekšsēdētāja pienākumus saskaņā ar minētā Reglamenta 8. panta trešo daļu.
- 33 Pamatojoties uz referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (trešā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma uzsākt mutvārdu procesu, pieņemt procesa organizatorisko pasākumu saskaņā ar Reglamenta 64. pantu, uzdodot prasītājam rakstveida jautājumu, un, neskarot lietas dalībnieku apsvērumus, izdot rīkojumu par prasītāja personisku izjautāšanu saskaņā ar minētā reglamenta 65. panta a) punktu un izdot rīkojumu par dažu faktu pārbaudi, uzklusot priekšsēdētāja Ž. Barrozu liecību saskaņā ar Reglamenta 65. panta c) punktu, 66. panta 1. punktu un 68. panta 1. un 2. punktu.

- 34 Ar 2014. gada 27. maija vēstulēm Vispārējā tiesa uzaicināja lietas dalībniekus septiņu dienu laikā iesniegt savus apsvērumus par pierādījumu savākšanas pasākumiem.
- 35 2014. gada 4. jūnija vēstulē prasītājs norādīja, ka viņš bija Vispārējās tiesas rīcībā, lai ierastos uz personisku iztaujāšanu, un ka viņam nav iebildumu pret priekšsēdētāja Ž. Barrozu kā liecinieka uzklaušāšanu. Turklāt prasītājs norādīja, ka, viņaprāt, bija lietderīgi, ka Vispārējā tiesa kā lieciniekus uzklauša Frederiku Vinsentu [*Frédéric Vincent*], viņa bijušo runaspersonu, Joannu Darmaninu [*Joanna Darmanin*], viņa bijušo biroja vadītāju, Džovanni Kesleru [*Giovanni Kessler*], OLAF ģenerāldirektoru, Johannesu Laitenbergeru, priekšsēdētāja Ž. Barrozu biroja vadītāju, un Johanu Denolfu [*Johan Denolf*], OLAF Uzraudzības komitejas priekšsēdētāju.
- 36 Arī Komisija 2014. gada 4. jūnija vēstulē norādīja, ka tai nav iebildumu nedz pret prasītāja personisku iztaujāšanu, nedz arī priekšsēdētāja Ž. Barrozu kā liecinieka uzklaušāšanu. Turklāt Komisija minēja, ka varētu būt atbilstīgi kā lieciniekus uzklaušīt arī J. Laitenbergeru un L. Romero Rekvenu.
- 37 2014. gada 16. jūnijā Vispārējā tiesa izdeva rīkojumu par prasītāja personisku iztaujāšanu 2014. gada 7. jūlija tiesas sēdē.
- 38 Ar tās pašas dienas rīkojumu Vispārējā tiesa nolēma 2014. gada 7. jūlija tiesas sēdē kā lieciniekus uzklaušīt priekšsēdētāju Ž. Barrozu, J. Laitenbergeru un L. Romero Rekvenu, J. Darmaninu un F. Vinsentu, pirmkārt, “par to, vai 2012. gada 16. oktobra sanāksmē priekšsēdētāja [Ž. Barrozu] birojā prasītājs mutvārdos bija paziņojis par savu atkāpšanos no amata, un apstipriņošas atbildes gadījumā, kādā kontekstā un apstākļos un pēc kādiem priekšsēdētāja Ž. Barrozu paziņojumiem”, un, otrkārt, “par to, kas tika pārrunāts personiskajās sarunās ar prasītāju tūlīt pēc minētās sanāksmes”.
- 39 Ar 2014. gada 18. jūnija vēstuli prasītājs atbildēja uz Vispārējās tiesas uzdoto rakstveida jautājumu saistībā ar procesa organizatoriskajiem pasākumiem.
- 40 Prasītājs ieradās personiski, un Vispārējā tiesa uzklaušīja lieciniekus 2014. gada 7. jūlija tiesas sēdē saskaņā ar Reglamentā paredzētajiem nosacījumiem.
- 41 Vispārējā tiesa uzklaušīja lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus un atbildes uz Vispārējās tiesas 2014. gada 8. jūlija tiesas sēdē uzdotajiem jautājumiem, pēc šīs sēdes tika pabeigts mutvārdu process un uzsākta šīs lietas izvērtēšana.
- 42 Šajā tiesas sēdē prasītājs iesniedza OLAF Uzraudzības komitejas 2012. gada 11. decembra atzinumu 2/2012, kuru Vispārējā tiesa pēc Komisijas uzklaušīšanas nolēma pievienot lietas materiāliem. Komisija iesniedza Maltas premjerministra 2012. gada 16. oktobra paziņojumu Maltas parlamentam (skat. iepriekš 17. punktu). Uzklaušījusi prasītāju, Vispārējā tiesa šo dokumentu nolēma pievienot lietas materiāliem, atliekot savu lēmumu par tā pieņemamību.
- 43 Ar 2014. gada 23. oktobra vēstuli prasītājs Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza rakstveida apsvērumus par viņam paziņoto tiesas sēdes protokolu. Vispārējā tiesa šos apsvērumus atteicās pievienot lietas materiāliem, ar Vispārējās tiesas kancelejas 2014. gada 13. novembra vēstuli par to tika informēti lietas dalībnieki.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 44 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt “priekšsēdētāja [Ž. Barrozu] 2012. gada 16. oktobra mutisku lēmumu par tūlītēju viņa amata pilnvaru izbeigšanu” (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”);

- atlīdzināt morālo kaitējumu simboliska EUR 1 apmērā un provizoriski atlīdzināt materiālo kaitējumu EUR 1 913 396 apmērā;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

45 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- prasību noraidīt kā pilnībā vai daļēji nepieņemamu un katrā ziņā kā nepamatotu;
- piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par lūgumu izņemt no lietas materiāliem replikas 4. un 13. pielikumu

- 46 Tā kā prasītājs replikas 4. pielikumā pievienoja *OLAF* Uzraudzības komitejas atzinumu par šo lietu, redakcijā, kas tika publicēta tiešsaistē 2013. gada 7. maijā Maltas plašsaziņas līdzekli *MaltaToday*, un replikas 13. pielikumā – *OLAF* ziņojuma versiju redakcijā, kas šajā pašā plašsaziņas līdzeklī tika publicēta 2013. gada 28. aprīlī, Komisija atbildes rakstā uz repliku apgalvoja, ka šie divi dokumenti tika “nopludināti” Maltas presē, un lūdza tos izņemt no lietas materiāliem, jo tie nav iegūti likumīgi, un apgalvoja, ka prasītājs nav pierādījis īpašos apstākļus, kas pamatotu to pievienošanu lietas materiāliem, kā arī viņš nav minējis to izšķirošo nozīmi, lai pieņemtu nolēmumu izskatāmajā lietā.
- 47 Šajā ziņā ir jānorāda, ka nedz iespējamais attiecīgo dokumentu konfidenciālais raksturs, nedz fakts, ka tie, iespējams, tika iegūti nelikumīgi, nav pretrunā to atstāšanai lietas materiālos. Pirmkārt, nav noteikuma, kas skaidri aizliegtu ņemt vērā nelikumīgi iegūtus pierādījumus (spriedumi, 2008. gada 8. jūlijs, *Franchet* un *Byk*/Komisija, T-48/05, Krājums, EU:T:2008:257, 74. un 75. punkts, un 2011. gada 24. marts, *Dover*/Parlaments, T-149/09, EU:T:2011:119, 61. punkts). Otrkārt, Tiesa nav izslēgusi iespēju konkrētos gadījumos lietas materiāliem likumīgi pievienot pat iekšējos dokumentus (rikojumi, 1985. gada 19. marts, *Tordeur* u.c., 232/84, 8. punkts, un 1986. gada 15. oktobris, *LAISA* /Padome, 31/86, 5. punkts).
- 48 Tādējādi konkrētās situācijās prasītājam nav jāpierāda, ka savas prasības atbalstam konfidenciālu dokumentu viņš ir ieguvis likumīgi. Vispārējā tiesa, veicot aizsargājamo interešu izsvēršanu, uzskatīja, ka bija jānovērtē, vai tādi īpašie apstākļi kā dokumenta uzrādīšanas izšķirošais raksturs, lai nodrošinātu apstrīdētā tiesību akta pieņemšanas procedūras likumības kontroli (šajā ziņā skat. spriedumu, 2001. gada 6. marts, *Dunnett* u.c./EIB, T-192/99, Krājums, EU:T:2001:72, 33. un 34. punkts) vai konstatētu pilnvaru nepareizu izmantošanu (šajā ziņā skat. spriedumu 1996. gada 29. februāris, *Lopes* /Tiesa, T-280/94, Krājums-CDL, EU:T:1996:28, 59. punkts), pamato dokumenta neizņemšanu.
- 49 Izskatāmajā lietā, pirmkārt, ir jānorāda, ka nav pierādīts, ka prasītājs pats būtu nelikumīgi ieguvis dokumentus, kurus ir lūgts izņemt no lietas materiāliem, jo dokumentu versija, kuru viņš ir iesniedzis, tika publicēta Maltas presē.
- 50 Otrkārt, attiecīgo dokumentu konfidenciālais raksturs katrā ziņā ir ticis pārkāpts, tos publicējot presē, tādējādi to iekļaušana izskatāmās lietas materiālos nekādā citā veidā minēto konfidenciālo raksturu neskar.
- 51 Treškārt, izskatāmās lietas kontekstā attiecīgie dokumenti ir minēti prasības trešā un ceturtnā pamata atbalstam un saskaņā ar prasītāja viedokli ir vajadzīgi, lai novērtētu, vai priekšsēdētājs Ž. Barrozu varēja likumīgi balstīties uz šo *OLAF* ziņojumu, pieņemot, ka tas esot bijis prettiesisks minētajos pamatos apgalvoto trūkumu dēļ. Šajā ziņā Vispārējā tiesa norāda, ka prasītājs replikā ir izklāstījis gan tiesību, gan faktu ziņā jaunu argumentāciju, kura ir izvirzīta ne tikai pret sūdzības iesniedzējas *Swedish Match* izvirzītajām apsūdzībām, kas bija *OLAF* ziņojuma priekšmets, bet arī pret *OLAF* veiktās procedūras tiesiskumu, sagatavojot šo ziņojumu. Šī argumentācija ļoti plašā mērā ir balstīta uz *OLAF*

ziņojumu un OLAF Uzraudzības komitejas atzinumu, kurus prasītājs uzskata par jauniem pierādījumiem, kas ir minēti tiesvedībā, jo tie tika publicēti Maltas presē pēc tam, kad tika celta prasība. Neskarot šo argumentāciju pēc būtības, lai novērtētu apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, pietiek noraidīt Komisijas iebildumu, saskaņā ar kuru prasītājs nedz esot pierādījis īpašus apstākļus, kas pamatotu attiecīgo dokumentu pievienošanu lietas materiāliem, nedz esot norādījis to būtisko nozīmi, lai pieņemtu nolēmumu izskatāmajā lietā.

- 52 Ceturtkārt, ir jānorāda, ka 2012. gada 16. oktobra sanāksmes dienu, kad tika pieņemts apstrīdētais lēmums, noteica priekšsēdētāja Ž. Barrozu birojs, ņemot vērā dienu, kad minētajam priekšsēdētājam tika nosūtīts OLAF ziņojums, un ka apstrīdētais lēmums, pieņemot, ka tāds pastāv, esot pieņemts nākamajā dienā pēc šī ziņojuma nosūtīšanas priekšsēdētājam Ž. Barrozu. Tādējādi, apstiprinot, ka šis ziņojums bija tikai apstrīdētā lēmuma sagatavojošs tiesību akts, Komisija pati savos rakstos pieļauj, ka būtu pārspīlēti apgalvot, ka “apstrīdētais lēmums nekādā veidā nebija saistīts ar minēto ziņojumu”.
- 53 Tādējādi, ņemot vērā attiecīgo dokumentu būtību, to padarīšanu par pieejamiem ar preses starpniecību un strīda apstākļus, Komisijas lūgums par minēto dokumentu izņemšanu no lietas materiāliem ir jānoraida.

Par dokumenta, kuru Komisija iesniedza tiesas sēdē, pieņemamību

- 54 2014. gada 7. jūlija personiskās iztaujāšanas laikā Komisija minēja Maltas premjerministra L. Gondzi paziņojumu Maltas parlamenta 2012. gada 16. oktobra plenārsēdē (skat. iepriekš 17. punktu), kas ir izvilks no oficiāla publiska reģistra, vēlāk šī iestāde to iesniedza 2014. gada 8. jūlija tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklaušanai, pēc kuras tas provizoriski tika pievienots lietas materiāliem. Tam, šķiet, ir nozīme šī strīda izskatīšanas nolūkā, jo tajā ir minēta L. Gondzi un prasītāja vārdu apmaiņa par prasītāja Komisijas locekļa amata pilnvaru izbeigšanu telefona sarunā, kas notika 2012. gada 16. oktobra pēcpusdienā, drīz pēc 2012. gada 16. oktobra sanāksmes.
- 55 2014. gada 7. jūlija tiesas sēdē prasītāja advokāti tomēr iebilda pret to, ka Komisija minēja šo dokumentu, jo tas nebija iekļauts lietas materiālos un ar to esot pārkāpts sacīkstes princips.
- 56 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka tiesību uz aizstāvību ievērošanas princips ir Savienības tiesību pamatprincips. Šis princips tiktu pārkāpts, ja tiesas nolēmums tiktu pamatots ar faktiem vai dokumentiem, ar kuriem paši lietas dalībnieki vai viens no viņiem nav varējuši iepazīties un par kuriem viņi līdz ar to nav varējuši paust savu nostāju (spriedums, 1961. gada 22. marts, *Snupat*/Augstā iestāde, 42/59 un 49/59, Krājums, EU:C:1961:5).
- 57 Pušu procesuālo tiesību vienlīdzības princips, kas izriet no paša lietas taisnīgas izskatīšanas jēdziena un kura mērķis ir nodrošināt līdzsvaru starp lietas dalībniekiem, garantējot, ka ikviens lietas dalībnieks var novērtēt un apstrīdēt katru tiesā iesniegto dokumentu, ietver pienākumu sniegt katram lietas dalībniekam iespēju izklāstīt savus prasījumus, tostarp iesniegt savus pierādījumus apstākļos, kas tam nerada acīmredzami nelabvēlīgāku situāciju salīdzinājumā ar pretējo pusi (spriedums, 2012. gada 6. novembris, *Otis* u.c., C-199/11, Krājums, EU:C:2012:684, 71. un 72. punkts).
- 58 Izskatāmajā lietā šī strīdīgā dokumenta novēlota iesniegšana ir pamatota ar īpašiem apstākļiem, kas Komisijai ir jāmin. Lai arī neviens no lietas dalībniekiem savos procesuālajos rakstos neatsaucās uz prasītāja telefona sarunu ar Maltas premjerministru, kas notika 2012. gada 16. oktobrī, prasītājs to pirmoreiz minēja 2014. gada 7. jūlija personiskās iztaujāšanas laikā, norādot, ka šajā ziņā viņš L. Gondzi bija paziņojis, ka priekšsēdētājs Ž. Barrozu “izbeidza” (*terminate*) viņa amata pilnvaras Komisijā. Tātad, lai noraidītu prasītāja apgalvojumus saistībā ar precīzu minētās sarunas saturu, Komisijas darbinieki atsaucās uz strīdīgo dokumentu, kurā drīzāk L. Gondzi paziņo par prasītāja

lēmumu atkāpties no amata, nevis pats prasītājs viņu par to informē. Tāpēc, nepārkāpjot sacīkstes principu, minētā dokumenta ņemšana vērā, gluži pretēji, ļauj nodrošināt tā ievērošanu, dodot iespēju Komisijai atbildēt uz jaunu prasītāja apgalvojumu, kas pirmo reizi tika izteikts minētajā tiesas sēdē.

- 59 Turklāt 2014. gada 8. jūlija tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklaušīšanai prasītājs un viņa advokāti varēja paust savu nostāju par minētā dokumenta pierādījuma spēku, atbilstību un pieņemamību termiņā, kuru nevar uzskatīt par pārmērīgi īsu, ņemot vērā visus apstākļus izskatāmajā lietā, un it īpaši šī dokumenta, kas ir izvilkmis no publiska reģistra, oficiālo statusu. Turklāt šajā kontekstā prasītājs atkārtoti neiebilda pret attiecīgā dokumenta pievienošanu lietas materiāliem. Viņš arī nelūdza Vispārējai tiesai ļaut viņam komentēt šo dokumentu rakstveidā, ne arī pārceļt tiesas sēdi.
- 60 Ņemot vērā šos vērtēšanas elementus, ir jāatzīst attiecīgā dokumenta pieņemamība šajā tiesvedībā (pēc analogijas skat. spriedumu, 2014. gada 12. novembris, *Guardian Industries* un *Guardian Europe* /Komisija, C-580/12 P, Krājums, EU:C:2014:2363, 33.–35. punkts un tajos minētā judikatūra).

Par prasību atcelt tiesību aktu

Levada apsvērumi par prasības atcelt tiesību aktu priekšmetu

- 61 Vispārējai tiesai ir jākonstatē, ka prasītāja pirmā prasījuma formulējumā, kas pilnībā ir minēts iepriekš 44. punktā, kopsakarā ar rakstveida procesā izvirzītajiem argumentiem skaidri un nepārprotami netika identificēts tiesību akts, kura atcelšana izskatāmajā lietā tiek prasīta. No šiem dažiem procesuālajiem rakstiem (it īpaši prasības pieteikuma 58.–67. un 129. punkts un replikas 3., 17. un 48. punkts) izriet, ka prasītājs lūdz atcelt apgalvoto 2012. gada 16. oktobra lēmumu, ar kuru priekšsēdētājs Ž. Barrozu pēc savas iniciatīvas un piesavinādamies pilnvaras, kas ar LESD 245. un 247. pantu ir piešķirtas Tiesai, pēc savas ierosmes nekavējoties bija atbrīvojis viņu no viņa amata pienākumu pildīšanas. Turpretī no citiem šo rakstu fragmentiem (it īpaši prasības pieteikuma 53., 70., 85., 88., 118. un 119. punkts un replikas 54. punkts) izriet, ka prasītājs lūdz atcelt apgalvoto priekšsēdētāja Ž. Barrozu 2012. gada 16. oktobra mutisko lēmumu izmantot savu prerogatīvu pieprasīt viņa atkāpšanos no amata saskaņā ar LES 17. panta 6. punktu.
- 62 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka LESD 245. un 247. pants attiecas uz Komisijas locekļa atlaišanu, ko veic Tiesa pēc Padomes vai Komisijas lūguma, savukārt saskaņā ar LES 17. panta 6. punktu “Komisijas loceklis atkāpjas no amata, ja to pieprasa [Komisijas] priekšsēdētājs”.
- 63 Ar 2014. gada 22. maija procesa organizatorisko pasākumu (skat. iepriekš 33. punktu) Vispārējā tiesa prasītāju aicināja “skaidri un nepārprotami” norādīt, uz kuru no diviem iespējamiem tiesību aktiem, kas minēti iepriekš 61. punktā, attiecās viņa pirmais prasījums.
- 64 Savā 2014. gada 18. jūnija rakstveida atbildē (skat. iepriekš 39. punktu) prasītājs norādīja, ka viņš lūdza atcelt “priekšsēdētāja [Ž. Barrozu] 2012. gada 16. oktobra mutisku lēmumu izbeigt pildīt Komisijas locekļa pienākumus”. Viņš piebilda, ka, viņaprāt, šim lēmumam varēja būt divi juridiskie pamati, proti, LESD 245. pants un LESD 247. pants vai LES 17. panta 6. punkts.
- 65 Jākonstatē, ka, neraugoties uz Vispārējās tiesas uzaicinājumu, prasītāja atbilde nevieš skaidrību par iepriekš 44. punktā minētā prasījuma atcelt tiesību aktu saturu.
- 66 Tomēr arī ir jānorāda, ka prasītāja, kam ir jāpilda pierādīšanas pienākums, apgalvojumam, saskaņā ar kuru priekšsēdētājs Ž. Barrozu esot pēc savas ierosmes atbrīvojis viņu no amata pienākumu pildīšanas un ļaunprātīgi piesavinājis pilnvaras, kas ar LESD 245. un 247. pantu ir piešķirtas Tiesai, nav nekāda pamatojuma nedz lietas materiālos, nedz dažādās savāktajās liecībās un pat ne prasītāja liecībās, kuras

viņš pats ir sniedzis personiskas iztaujāšanas laikā, tādējādi šo apgalvojumu var izslēgt kā nepamatotu ar faktiem, jo prasītājs nav sniedzis nevienu pierādījumu, nevienu norādi, ka apgalvotais pēc paša ierosmes pieņemtais lēmums par atkāpšanos no amata pastāvēja.

- 67 Tādējādi, ciktāl prasītājs ar savu pirmo prasījumu vēlas lūgt atcelt apgalvoto 2012. gada 16. oktobra lēmumu, ar kuru priekšsēdētājs Ž. Barrozu patvaļīgi un, piesavinoties pilnvaras, kas piešķirtas Tiesai saskaņā ar LESD 245. un 247. pantu, pēc savas ierosmes nekavējoties esot atbrīvojis viņu no amata pienākumu pildīšanas, viņa prasība par tiesību akta atcelšanu ir jānoraida kā nepieņemama apstrīdama tiesību akta LESD 263. panta izpratnē neesamības dēļ, jo prasītājs nav pierādījis šāda lēmuma reālu pastāvēšanu (šajā ziņā skat. rīkojumu, 1992. gada 14. janvāris, *ISAE/VP* un *Interdata/Komisija*, C-130/91, Krājums, EU:C:1992:7, 11. punkts, un spriedumu, 1990. gada 10. jūlijs, *Automec/Komisija*, T-64/89, Krājums, EU:T:1990:42, 42. pants un tajā minētā judikatūra).
- 68 Turklāt ir jāņem vērā, ka šīs prasības priekšmets ir atcelt apgalvoto priekšsēdētāja Ž. Barrozu 2012. gada 16. oktobra mutisku lēmumu, kas pieņemts, īstenojot viņam piešķirto prerogatīvu pieprasīt prasītājam atkāpties no Komisijas locekļa amata saskaņā ar LES 17. panta 6. punktu (turpmāk tekstā – “apstrīdētais akts”).

Fakti

- 69 Ja lietas dalībnieki sniedz pretrunīgus faktus, Vispārējai tiesai ir jākonstatē atbilstīgi fakti un šajā nolūkā jāpārbauda pieejamie pierādījumi.
- 70 Izskatāmajā lietā pat pēc iepriekš sniegtajiem paskaidrojumiem par prasības atcelt tiesību aktu priekšmetu prasītāja nostāja par apgalvoto mutisko lūgumu atkāpties no amata, kuru viņam esot izteicis priekšsēdētājs Ž. Barrozu saskaņā ar LES 17. panta 6. punktu, ir neskaidra un svārstīga. Tādējādi gan pirms šīs prasības celšanas, gan procesuālajos rakstos prasītājs ir licis saprast, ka faktiski 2012. gada 16. oktobrī viņš bija atkāpies no amata pēc priekšsēdētāja Ž. Barrozu lūguma (skat. it īpaši prasības pieteikuma 54., 56., 85., 88., 89., 118. un 136. punktu, un replikas 3., 4., 11., 12., 14., 15., 17., 51., 63., 69., 80., 85., 91. un 121. punktu), gan to, ka viņš nekad oficiāli nav paziņojis par šādu atkāpšanos no amata, lai arī šāds lūgums ir ticis formulēts, un ka šī atkāpšanās no amata nebija stājusies spēkā, jo viņš sevi joprojām uzskatīja par Komisijas locekli, lai arī nepildīja šos pienākumus (skat. it īpaši arī prasības pieteikuma 28., 30., 31., 33., 40., 63., 70.–80., 86., 87., 93. un 129. punktu un replikas 10. un 86. punktu, viņa 2012. gada 21. oktobra vēstuli priekšsēdētājam Ž. Barrozu, kas ir minēta 21. punktā, viņa 2012. gada 28. decembra vēstuli Komisijai, kas ir minēta iepriekš 20. punktā, viņa oficiālo 2013. gada 8. maija rakstveida paziņojumu (*affidavit*), kas iekļauts replikas 7. pielikumā, un viņa 2013. gada 30. jūnija paziņojumu Maltas radio, kas ir minēts iepriekš 27. punktā).
- 71 Savukārt Komisija apgalvo, ka prasītājs 2012. gada 16. oktobra sanāksmē brīvprātīgi nolēma atkāpties no amata un ka priekšsēdētājs Ž. Barrozu to nepieprasīja LES 17. panta 6. punkta izpratnē.
- 72 Ar pierādījumiem, kas sākotnēji tika pievienoti lietas materiāliem, nebija pietiekami, lai Vispārējā tiesa varētu izšķirties par labu vienai no prasītāja izvirzītajām versijām (skat. iepriekš 70. punktu), no vienas puses, un Komisijas aizstāvētajai versijai, no otras puses (skat. iepriekš 71. punktu).
- 73 Šajos apstākļos Vispārējā tiesa nolēma noteikt iepriekš 37. un 38. punktā minētos pierādījumu savākšanas pasākumus.
- 74 Šī sprieduma turpinājumā Vispārējā tiesa it īpaši balstīsies, pirmkārt, uz prasītāja 2014. gada 7. jūlija personiskajā iztaujāšanā sniegtajiem paziņojumiem un atbildēm, kas iekļauti minētās tiesas sēdes protokolā, un, otrkārt, uz parakstītajiem protokoliem, kuros ir atspoguļotas liecinieku Ž. Barrozu, J. Laitenbergera, L. Romero Rekvenas, J. Darmaninas un F. Vinsenta liecības un atbildes uz Vispārējās tiesas jautājumiem.

- 75 Izvērtējot šo dažādo liecību pierādījuma spēku, tika ņemts vērā, ka, pirmkārt, priekšsēdētājs Ž. Barrozu ir apgalvotā apstrīdētā tiesību akta autors un ka, otrkārt, citi liecinieki ir Komisijas ierēdņi un darbinieki un tādējādi strādā vairāk vai mazāk tiešā savā priekšsēdētāja pakļautībā, turklāt divi no viņiem, J. Laitenbergers un L. Romero Rekvena, personiski piedalījās 2012. gada 16. oktobra sanāksmes sagatavošanā, kā arī uzraudzībā.
- 76 Tomēr liecinieki ir devuši Reglamenta 68. panta 5. punkta pirmajā daļā paredzēto zvērestu un savus paziņojumus apliecinājuši atbilstoši minētā reglamenta 71. pantā precizētajiem noteikumiem, viņu uzmanība šajā ziņā it īpaši tika pievērsta kriminālatbildībai, kas par nepatiesas liecības sniegšanu ir paredzēta valsts tiesību aktos.
- 77 Turklāt četru liecinieku hierarhiskās padotības pozīcija attiecībā uz priekšsēdētāju Ž. Barrozu pati par sevi nav pietiekams iemesls, lai apšaubītu viņu liecību patiesumu, ņemot vērā gan Eiropas Savienības Civildienesta noteikumus un citiem darbiniekiem piemērojamajā sistēmā paredzētās tiesības un pienākumus (skat. it īpaši 11., 12., 19., 21.a un 22. pantu), gan viņu personiskas ieinteresētības lietā neesamību.
- 78 Katrā ziņā liecību ticamību un pamatotību apstiprina to vispārējā saskaņotība. It īpaši vairākumu būtisku jautājumu apstiprina citi lietas materiālos iekļautie objektīvie pierādījumi, uz kuriem ir atsauce šī sprieduma turpinājumā.
- 79 Turpretī prasītāja paziņojumu, kurus viņš ir sniedzis dažādos apstākļos un it īpaši 2014. gada 7. jūlijā personiskās iztaujāšanas laikā, pierādījuma spēku mazina pārprotamas, pat pretrunīgas, viņa secīgi izvirzītās versijas par notikumu gaitu, kas drīzāk rada lielāku sajukumu, nekā ievieš skaidrību. Turklāt dažus prasītāja paziņojumus dažos būtiskos jautājumos var noraidīt vai atspēkot ne tikai ar saskaņotām Vispārējās tiesas uzklautajiem liecinieku liecībām, bet arī ar citiem lietas materiālos iekļautiem objektīviem pierādījumiem, uz kuriem arī būs atsauce šī sprieduma turpinājumā.
- 80 Tāpēc Vispārējā tiesa sākumā konstatēs faktus lietā, balstoties uz piecām tās rīcībā esošām liecībām, kā arī uz paziņojumiem, kurus prasītājs sniedzis personiskās iztaujāšanas laikā, jautājumos, par kuriem lietas dalībnieki ir vienprātis. Tajā pašā laikā Vispārējā tiesa izvērtēs to, cik ticami ir daži prasītāja pretēji apgalvojumi. Turpinājumā Vispārējā tiesa noteiks, ciktāl tādējādi konstatētie fakti var tikt apstiprināti ar citiem lietas materiālos iekļautajiem pierādījumiem.
- 81 Šajā ziņā var ņemt vērā to, kas izriet no 2012. gada 16. oktobra sanāksmes norises un iznākuma, kā arī tās tūlītējām sekām.
- 82 Vispirms, runājot par šīs sanāksmes sagatavošanu, priekšsēdētājs Ž. Barrozu kopš *OLAF* izmeklēšanas uzsākšanas vairākkārt bija apspriedies ar saviem tuvākajiem līdzstrādniekiem, viņa rīcībā bija vairākas politiskas izvēles, ja prasītājs “netiktu pilnībā attaisnots”. Ņemot vērā visas Komisijas un priekšsēdētāja Žaka Santēra [*Jacques Santer*] atkāpšanos 1999. gadā pēc “Kresonas lietas”, kas tika uzskatīta par atsauces politisko notikumu, šajos apstākļos attiecīgās personas noteica trīs iespējas tādā secībā, kurām viņi deva priekšroku, gadījumā: a) ja prasītājs, atbildot uz *OLAF* secinājumiem, nekavējoties sniegtu pilnīgus un apmierinošus paskaidrojumus, tādējādi ļaujot priekšsēdētājam Ž. Barrozu publiski atjaunot uzticību viņam; b) ja tas nenotiktu, prasītājs paziņotu par savu atkāpšanos pēc paša vēlēšanās, lai aizstāvētu savu vārdu un aizsargātu Komisiju; c) ja atkāpšanās no amata tiktu atteikta, priekšsēdētājs Ž. Barrozu pieprasītu prasītāja atkāpšanos saskaņā ar LES 17. panta 6. punktu. Attiecīgās personas uzskatīja, ka šī pēdējā iespēja prasītājam nodarītu vislielāko kaitējumu, jo publiski tiktu parādīts, ka priekšsēdētājs Ž. Barrozu bija zaudējis uzticību viņam, un tā bija jāizmanto tikai kā galēja iespēja.
- 83 Attiecīgās personas arī pieļāva, ka jautājums būs jārisina ātri un izlēmīgi, tiklīdz kļūs zināms *OLAF* ziņojums, citādi Komisijai tiktu nodarīts būtisks politisks kaitējums. Liecinieks J. Laitenbergers, atsaucoties uz dažādiem neveiksmīgiem gadījumiem, kas bija notikuši pēdējo divu gadu desmitu laikā, norādīja, ka, “uzzinot par šādu situāciju, ir jārikojas nekavējoties; zaudēto laiku vairs nav iespējams

atgūt, šādās situācijās nav pārejas perioda”. Tāpat liecinieks L. Romero Rekvena norādīja, ka Komisija saistībā ar *OLAF* izmeklēšanām dažkārt ir guvusi sāpīgu un nepatīkamu pieredzi tad, kad tā rīkojās pārāk lēni un kad informācija [par tām] tika nopludināta presē.

- 84 Pirms *OLAF* ziņojuma nosūtīšanas priekšsēdētājs Ž. Barrozu un viņa tuvākie līdzstrādnieki neoficiāli tika brīdināti, ka prasītājam iznākums “nebija labvēlīgs”, nesniedzot viņiem sīkāku informāciju.
- 85 2012. gada 11. oktobrī priekšsēdētāja Ž. Barrozu birojs, brīdināts par *OLAF* ziņojuma nosūtīšanu, sazinājās ar prasītāja biroju, lai vienotos par sanāksmes dienu un laiku, kas tika noteikts 2012. gada 16. oktobrī, plkst. 13.30. J. Darmanina par to paziņoja prasītājam, un viņš viņai vaicāja, vai viņai bija zināms šis sanāksmes priekšmets. Viņa sniedza viņam noliedzošu atbildi un jautāja, vai viņai tas bija jānoskaidro. Prasītājs atbildēja, kas tas nebija jādara. Tāpēc viņa sagatavoja viņam lietas materiālus par dažādiem īstenotajiem projektiem, kas varēja tikt izskatīti šīs sanāksmes laikā.
- 86 Runājot par 2012. gada 16. oktobra sanāksmes kārtību, prasītājs apgalvo, ka viņš “bija pārsteigts nesagatavots”. Tomēr Vispārējā tiesa uzskata, ka prasītājam, lai arī viņš nebija informēts nedz par izmeklēšanas pabeigšanu, nedz arī par to, ka *OLAF* ziņojums bija nosūtīts priekšsēdētājam Ž. Barrozu, būtu bijis jānojaus, ka sanāksmē būs par *OLAF* izmeklēšanu attiecībā uz viņu.
- 87 Pirmkārt, *OLAF* bija uzklājis prasītāju divreiz, 2012. gada 16. jūlijā un 17. septembrī (skat. iepriekš 5. un 8. punktu), un šajā ziņā no *OLAF* ziņojuma izriet, ka viņam tika uzdoti ļoti detalizēti jautājumi par pavadvēstulē minētajiem faktiem, it īpaši, pirmkārt, par viņa neoficiāliem sakariem ar tabakas ražošanas nozares pārstāvjiem Maltā, par kuriem netika ziņots Komisijai un kuru esamību ar dažiem no tiem viņš pats atzina, un, otrkārt, par viņa attiecībām ar S. Zammitu, kurš bija starpnieks šo attiecību kārtošā gan laikposmā, uz kuru attiecās izmeklēšana par tiem, gan izmeklēšanas norises laikā.
- 88 Otrkārt, 2012. gada 25. jūlijā prasītājam ar priekšsēdētāju Ž. Barrozu bija pirmā tikšanās par *OLAF* izmeklēšanu, un viņi vispārēji pārrunāja ar sūdzību radušos problēmu. Priekšsēdētājs Ž. Barrozu šajā ziņā norādīja uz lietas svarīgumu, savukārt prasītājs kategoriski noliedza jebkādu viņa saistību ar to, apliecinot nodomu mēģināt veikt iesaistīto personu vajāšanu, kuru viņš tomēr neīstenoja vai katrā ziņā par tās īstenošanu Komisija netika informēta.
- 89 Treškārt, priekšsēdētājs Ž. Barrozu, kas tika uzklāts kā liecinieks, paskaidroja, ka parasti divpusējās attiecībās ar Komisijas locekļiem viņš viņiem norāda sanāksmes darba kārtību, ja runa ir parasto Komisijas darbību, bet šajā gadījumā viņš vēlējās rīkot ar prasītāju personisku, politisku diskusiju, tāpēc darba kārtība netika norādīta. Viņaprāt, prasītājam noteikti bija jāievēro darba kārtības neesamība un jāsaprot, ka sanāksme būs par ļoti konfidenciālu un svarīgu jautājumu, kas varēja būt tikai *OLAF* ziņojums attiecībā uz viņu. Turklāt šis pieņēmums izskaidro, kāpēc prasītājs, neraugoties uz viņa biroja vadītājas ierosinājumu, nelika noskaidrot attiecīgās sanāksmes darba kārtību (skat. iepriekš 85. punktu).
- 90 Ceturtkārt, acīmredzamu darba kārtības nepaziņošanu prasītāja birojam pamatoti var izskaidrot ar priekšsēdētāja Ž. Barrozu leģitīmajām rūpēm pēc iespējas ilgāk paturēt noslēpumā *OLAF* izmeklēšanu un ziņojumu. Šajā ziņā ir jānorāda, ka liecinieki J. Darmanina un F. Vinsents, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumiem, apstiprināja, ka viņi neko nebija zinājuši par minēto izmeklēšanu, ne arī ar to saistītos faktus līdz brīdim, kad prasītājs viņus par to informēja pēc 2012. gada 16. oktobra sanāksmes.
- 91 *OLAF* ziņojums priekšsēdētāja Ž. Barrozu birojā tika nogādāts 2012. gada 15. oktobrī, un to izlasīja četras personas, proti, priekšsēdētājs Ž. Barrozu, J. Laitenbergers, K. Deja un L. Romero Rekvena.

- 92 K. Deja konfidenciāli sagatavoja divus paziņojumus presei, kurus izlasīja J. Laitenbergers un L. Romero Rekvena. Viens no tiem attiecās uz gadījumu, ja prasītājs pats atkāptos no amata, otrs uz gadījumu, ja priekšsēdētājs Ž. Barrozu pieprasītu prasītājam atkāpties no amata saskaņā ar LES 17. panta 6. punktu. Šie abi projekti tika nosūtīti Komisijas preses dienestam neilgi pirms 2012. gada 16. oktobra sanāksmes sākuma.
- 93 Turpretī gadījumam, ja prasītājs, atbildot uz *OLAF* ziņojumu, sniegtu pilnīgus un apmierinošus paskaidrojumus, paziņojuma presei projekts netika sagatavots. Priekšsēdētājs Ž. Barrozu, kā arī J. Laitenbergers un L. Romero Rekvena, kas tika uzklausi kā liecinieki, paskaidroja, ka to nebūtu bijis iespējams sagatavot, pirms nebūtu zināma iespējamo paskaidrojumu būtība. Turklāt šajā gadījumā nebūtu bijis jāpublicē paziņojums presei, vismaz tas nebūtu jādara nekavējoties.
- 94 Nedz lēmuma saskaņā ar LES 17. panta 6. punktu, nedz prasītāja iesnieguma par atkāpšanos no amata projekts arī netika sagatavots. Turpretī tika paredzēts, ka pēc tikšanās ar prasītāju priekšsēdētājs Ž. Barrozu piezvanīs Maltas premjerministram.
- 95 Pirms 2012. gada 16. oktobra sanāksmes sākuma priekšsēdētājs Ž. Barrozu lūdza J. Laitenbergeru un L. Romero Rekvenu būt gataviem iegrāmatot šīs sanāksmes secinājumus un nodrošināt to uzraudzību.
- 96 Sanāksme sākās ap plkst. 13.45 un ilga aptuveni pusotru stundu.
- 97 Sākumā priekšsēdētājs Ž. Barrozu parādīja prasītājam *OLAF* ziņojumu. Prasītājs lūdza ļaut ar to iepazīties, bet priekšsēdētājs Ž. Barrozu to atteica, jo šis ziņojums bija konfidenciāls. Tomēr viņš prasītājam vairākkārt nolasiya pavadvēstuli un lūdza, lai viņš pauz par to savu viedokli.
- 98 Enerģiski aizstāvot savu nevainīgumu attiecībā uz apsūdzībām saistībā ar pieprasītajiem kukuļiem un iespējamiem norādījumiem, kurus viņš esot devis S. Zammitam, prasītājs nenoliedza, ka Maltā viņš bija piedalījies neoficiālās sanāksmēs ar tabakas ražošanas nozares pārstāvjiem, kuras bija organizējis S. Zammits un par kurām nedz Komisija, nedz viņa birojs netika informēti, ne arī to, ka viņam bija personiskas draudzīgas attiecības ar S. Zammitu. Viņš atzina, ka šajā ziņā viņš neesot bijis piesardzīgs un ka viņam nebija tajā jāiesaistās.
- 99 Ņemot vērā šos paskaidrojumus un kvalificējot tos kā “nepārlicinošus” un pat “dīvainus”, priekšsēdētājs Ž. Barrozu atzina, ka šajos politiskajos apstākļos nebija “iedomājams”, ka prasītājs turpinātu pildīt savus amata pienākumus. Šajā kontekstā priekšsēdētājs Ž. Barrozu, kas tika uzklausīts kā liecinieks, precizēja, ka šajā posmā viņš bija zaudējis jebkādu politisku un personisku uzticību prasītājam. Priekšsēdētājs Ž. Barrozu arī apgalvoja, ka viņam bija jāaizsargā Komisijas kā iestādes integritāte. Viņš prasītājam norādīja, ka šajos apstākļos būtu ieteicams, ka viņš labāk atkāptos pēc paša vēlēšanās, lai varētu aizstāvēt savu godu. Viņš tomēr piebilda, ka, ja prasītājs neatkāptos no amata, viņam ar Lisabonas līgumu ir piešķirtas pilnvaras prasītājam likt to darīt, oficiāli pieprasot viņa atkāpšanos.
- 100 Abas minētās personas turpināja savu diskusiju aptuveni stundu, prasītājs turpināja apliecināt savu nevainīgumu un lūdza piekļuvi *OLAF* ziņojumam, savukārt priekšsēdētājs Ž. Barrozu atbildēja, ka viņam nav tiesību to darīt zināmu prasītājam. Prasītājs priekšsēdētājam Ž. Barrozu arī ilgi apgalvoja, cik nepatīkama šī situācija bija viņam, kā arī viņa ģimenei un ka viņam bija vajadzīgs vairāk laika, vismaz 24 stundas, lai par šiem jautājumiem varētu konsultēties ar advokātu, bet priekšsēdētājs Ž. Barrozu šo termiņu viņam atteica un bija ar mieru piešķirt viņam tikai pusstundu.
- 101 Pēc šīs sarunas prasītājs priekšsēdētājam Ž. Barrozu norādīja, ka viņš ir izvēlējies atkāpšanos no amata. Priekšsēdētājs Ž. Barrozu, sniedzot savu liecību, uzsvēra, ka šis apgalvojums tika formulēts tagadnē (“es atkāpjos no amata”), nevis nākotnē (“es atkāpšos no amata”).

102 Šajā kontekstā Vispārējā tiesa nepieņem prasītāja liecību, saskaņā ar kuru tad, kad pret viņu tika vērsta “psiholoģiskā vardarbība”, viņš priekšsēdētājam Ž. Barrozu vienkārši esot pateicis: “man šķiet, ka man ir jāiet prom” vai esot “sacījis, ka viņš iešot prom”, ar to saprotot, ka tieši tajā brīdī viņš faktiski nebija paziņojis par savu atkāpšanos.

103 Šādu izvairīgu paziņojumu sekas būtu nesavienojamas ar tikai trim iespējamiem 2012. gada 16. oktobra sanāksmes iznākumiem, kurus bija paredzējis priekšsēdētājs Ž. Barrozu, – visos gadījumos būtu bijis jāreaģē ātri un izlēmīgi (skat. iepriekš 83. punktu), tādējādi saprātīgi var izslēgt, ka priekšsēdētājs Ž. Barrozu ar tiem būtu apmierināts.

104 It īpaši un bez nepieciešamības noskaidrot iemeslus, kuru dēļ prasītājs uzskatīja par lietderīgu celt šo prasību Vispārējā tiesā, ir jānorāda, ka attiecīgā persona turpināja savu liecību šādi:

“Es esmu darbojies tādā sistēmā – esmu bijis ministrs Maltas ministru kabinetā vairākus gadus, vairāk nekā 15 gadus; [esmu] darbojies tādā sistēmā, kurā tad, ja premjerministrs jums saka, ka jums ir jāiet prom, pat tikai nosūtot izziņu, jūs ejat prom. Es gribu sacīt, ka tā ir sistēma, kurā jūs nesakāt: “Nē, es celšu prasību tiesā”; es gribu sacīt, ka es esmu pieradis pie šādas sistēmas. Un, lūk, šajā brīdī es atrados šādā situācijā.”

105 Tāpat, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, prasītājs iesaucās: “Kā politiķis var palikt tur, kur viņš nav gribēts?”

106 Šis spontānās pārdomas, šķiet, ir nesaderīgas ar versiju, kuru arī aizstāv prasītājs, ka viņš vienkārši ir paziņojis par nākamo atkāpšanos no amata, pat par tikai paredzamo atkāpšanos.

107 Aptuveni plkst. 15.00 priekšsēdētājs Ž. Barrozu uzaicināja ienākt savā kabinetā J. Laitenbergeru un L. Romero Rekvenu, lai iegrāmatotu sanāksmes secinājumus un nodrošinātu to uzraudzību, it īpaši publicējot paziņojumu presei par prasītāja atkāpšanos no amata un uzņemoties rūpes par viņa biroja personālu.

108 Šajā spriedumā būtībā ir jāņem vērā šī 2012. gada 16. oktobra sanāksmes otrā daļa, par kuru liecinieki vēsta, ka:

- priekšsēdētājs prasītāja klātbūtnē pavēstīja J. Laitenbergeram un L. Romero Rekvenam, ka prasītājs bija nolēmis atkāpties no amata, vienlaikus apstrīdot *OLAF* apsūdzības;
- prasītājs turpināja enerģiski apliecināt savu nevainīgumu, kā arī protestēt pret attieksmi, kas bija vērsta pret viņu, pat nosaucot to par “nolinčošanu”, un it īpaši lūdzot piešķirt vairāk laika līdz brīdim, kad tiks sniegts publisks paziņojums par viņa atkāpšanos no amata; šajā ziņā, atbildot uz prasītāja advokāta jautājumu, liecinieks L. Romero Rekvena precizēja, ka, enerģiski aizstāvot savu nevainīgumu, viņš pieņēma savas atkāpšanās no amata politisko realitāti;
- priekšsēdētājs Ž. Barrozu uzskatīja, ka šīs lietas risināšanu nevarēja atlikt, jo prasītāja atkāpšanās no amata bija politisks un institucionāls lēmums, [par to] bija jāinformē Maltas iestādes un citu iestāžu priekšsēdētāji un paziņojums presei bija jāpublicē ne vēlāk kā minētās dienas pēcpusdienā;
- ņemot vērā prasītāja uzstājīgu lūgumu piešķirt vairāk laika līdz brīdim, kad tiks sniegts publisks paziņojums par atkāpšanos no amata, priekšsēdētājs Ž. Barrozu gribēja precizēt, vai prasītājs apstiprina [atkāpšanos] vai arī viņš domā turpināt pildīt Komisijas locekļa amata pienākumus; prasītājs atbildēja noliedzoshi un apstiprināja savu atkāpšanos no amata, turpinot lūgt piešķirt vairāk laika;

- priekšsēdētājs Ž. Barrozu secināja, ka lietu nevarēja pārskatīt; viņš labprāt piešķirtu prasītājam vairāk laika, bet viņš to nevarēja darīt un uzskatīja, ka viņam tika paziņots par atkāpšanos no amata;
 - priekšsēdētājs Ž. Barrozu prasītājam nolasīja paziņojuma presei par viņa atkāpšanos no amata projektu; prasītājs pret to neiebilda; tomēr priekšsēdētājs Ž. Barrozu ar savu roku pievienoja teikumu: “Dž. Dalli kategoriski noliedz šos secinājumus”;
 - sanāksmes beigās tika pārrunāti jautājumi par prasītāja atkāpšanās no amata uzraudzību un tās praktiskajiem aspektiem; viņš arī lūdza un saņēma informāciju par procedūru attiecībā uz viņa kā Kolēģijas locekļa aizstāšanu un par viņa biroja personāla administratīvo situāciju.
- 109 Šajā 2012. gada 16. oktobra sanāksmes otrajā daļā prasītājs jautāja, vai viņam bija jāiesniedz iesniegums par atkāpšanos no amata. Priekšsēdētājs Ž. Barrozu viņam atbildēja, ka viņam tas nav jā dara, bet, ja viņš vēlas, viņš to varot iesniegt, un abi vienojās lūgt L. Romero Rekvenam sagatavot iesnieguma, kurā tiktu izklāstīti viņa atkāpšanās no amata iemesli, projektu. Priekšsēdētājs Ž. Barrozu precizēja, ka tādējādi viņš vēlējās dot iespēju prasītājam izklāstīt argumentus savai aizstāvībai, kurus nebija iespējams iekļaut Komisijas paziņojumā presei.
- 110 Šajā ziņā, ņemot vērā iemeslus, kas ir līdzīgi iepriekš 103.–106. punktā izklāstītajiem, Vispārējā tiesa, atbildot uz iepriekš 102. punktā minēto apgalvojumu, uzskata, ka prasītājam trūkst ticamības, kad viņš savā liecībā apgalvo, ka J. Laitenbergera un L. Romero Rekvenas klātbūtnē viņš ir paziņojis, ka “ies prom” vai viņš “iešot prom”, bet tikai ar nosacījumu, ka viņa atkāpšanās no amata tiks noformēta rakstveidā. Atbildot uz prasītāja advokātu jautājumu, liecinieks L. Romero Rekvena arī pastāstīja, ka nevienā brīdī netika uzskatīts, ka iesniegums par atkāpšanos no amata būtu obligāta formalitāte, lai prasītājs atkāptos no amata. Šī iesnieguma mērķis bija tikai ļaut prasītājam rakstveidā publiski izklāstīt savas atkāpšanās no amata iemeslus. Tāpat tiesas sēdē liecinieks J. Laitenbergers savu faktu izklāstu noslēdza, norādot, ka, ņemot vērā priekšsēdētāja Ž. Barrozu un prasītāja sarunu viņa klātbūtnē, bija skaidrs, ka šis pēdējais bija izlēmis atkāpties no amata pēc paša vēlēšanās, nevis viņam tas tika uzspiests, un ka prasītāja iesniegums par atkāpšanos no amata esot bijis tikai apstiprinājums jau pieņemtam un faktiskam lēmumam.
- 111 Sanāksme beidzās, un prasītājs izgāja no priekšsēdētāja Ž. Barrozu kabineta aptuveni plkst. 15.30.
- 112 Uzreiz pēc tam priekšsēdētājam Ž. Barrozu bija telefona saruna ar Maltas premjerministru L. Gondzi, ar kuru viņi vienojās par prasītāja aizstāšanas procedūras uzsākšanu.
- 113 Aptuveni plkst. 15.45 prasītājs atgriezās savā birojā un lūdza sekretārei uzaicināt biroja personālu uz konferenci. J. Darmanina lūdza viņam norādīt iemeslu, un, cik viņa atceras, viņš viņai atbildējis šādi:
- “Mums ir problēma, mums ir liela problēma. Man ir jāpiezvina savai sievai un viņai [tas] jāpasaka. Man ir jāiet prom [maltiešu valodā: *irrid nitlaq*], man ir jāskatās, man ir jāizpēta [maltiešu valodā: *irrid nara*] jautājums par pabalstiem. Kādas ir manas tiesības? Vai man ir tiesības saņemt pensiju?”
- 114 Vēlāk prasītājs zvanīja savai sievai un J. Darmanina izgāja no kabineta.
- 115 Prasītājs arī piezvanīja Maltas premjerministram, kurš viņa prombūtnes laikā viņam jau bija zvanījis. Prasītājs apgalvo, ka šī telefona saruna ilga vienu minūti un L. Gondzi esot vienkārši pateicis: “Klausieties, man piezvanīja Ž. Barrozu un sacīja, ka jūs vairs neesat komisārs un ka mums [jūsu vietā] ir jāatrod kāds cits.” Atbildot uz jautājumu personiskās iztaujāšanas laikā, prasītājs arī uzsvēra, ka viņš bija paskaidrojis L. Gondzi, ka priekšsēdētājs Ž. Barrozu “[bija] izbeidzis” viņa Komisijas locekļa pilnvaras. Tomēr vārdus, kas šādi bija izklāstīti, vājināja L. Gondzi tās pašas dienas vakarā sniegtais paziņojums Maltas Parlamentam (skat. iepriekš 17. punktu).

- 116 No plkst. 16.00 līdz plkst. 16.15 prasītāja biroja personāls tika uzaicināts ierasties konferenču zālē. Prasītājs to informēja par savu tikšanos ar priekšsēdētāju Ž. Barrozu, kurš viņam paziņoja par *OLAF* ziņojuma secinājumiem attiecībā uz viņa sakariem, kas viņam esot bijuši ar tabakas ražošanas nozares [pārstāvjiem]. Viņš it īpaši pavēstīja, ka priekšsēdētājs Ž. Barrozu plkst. 17.00 paziņos par viņa aiziešanu no Komisijas un ka viņš aizies no Komisijas, atgriezīsies Maltā un sevi aizstāvēs.
- 117 Tiesas sēdē J. Darmanina apgalvoja un atkārtoja, ka, lai arī viņa vairs neatcerējās, kādus vārdus tieši lietoja prasītājs sanāksmē ar sava biroja personālu, viņa skaidri saprata, ka no plkst. 17.00 viņš vairs nebūs Komisijas loceklis. Atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, viņa piebilda, ka viņa nevar ar zvērestu apliecināt, ka prasītājs bija sacījis “es esmu atkāpies no amata”, bet viņa arī neatcerējās, ka viņš būtu apgalvojis kaut ko, kas tam būtu pretrunā.
- 118 No plkst. 16.20 līdz plkst. 16.45 L. Romero Rekvena iegāja prasītāja kabinetā, lai viņam nodotu iesnieguma par atkāpšanos no amata projektu, kuru viņš bija sagatavojis ar savas asistentes palīdzību. Viņš satika prasītāju viņa kabinetā kopā ar citu, viņam nepazīstamu personu. Prasītājs neparakstīja attiecīgās iesnieguma projektu, bet atbildēja, ka viņš “to izskatīs”. L. Romero Rekvena nekavējoties izgāja no kabineta.
- 119 Attiecīgā iesnieguma projekts (prasības pieteikuma A.12 pielikums) ir formulēts šādi un tajā ir šādi svītrojumi, kurus pēc minētā projekta iesniegšanas acīmredzami pats ar savu roku ir veicis prasītājs:

“Priekšsēdētāja kungs!

Ar šo es Jūs informēju par savu lēmumu nekavējoties atkāpties no Eiropas Komisijas locekļa amata.

Esmu pieņēmis šo lēmumu, lai vienlaikus aizstāvētu savu paša labo reputāciju un novērstu kaitējumu, kas Eiropas Savienībai un Komisijai [varētu tikt nodarīts] turpmākajās nedēļās.

Es kategoriski apstrīdu visas apsūdzības. Esmu pārliecināts, ka netiks konstatēts, ka esmu pārkāpis likumu. Tāpēc es vēlos izmantot visus manā rīcībā esošos tiesību aizsardzības līdzekļus, lai pret šīm apsūdzībām aizsargātu savu reputāciju un savas intereses. Tomēr tam būs vajadzīgs ne tikai laiks, bet it īpaši mana atbrīvošana no pašreizējo Eiropas Komisijas locekļa politisko pienākumu pildīšanas. Ja es turpināšu pildīt savus amata pienākumus, es nevarēšu aizstāvēt sevi tik pārliecinoši, kā, pēc manām domām, tas ir jādara. Vienlaikus es atzīstu, ka iestādes tēlam tiktu nodarīts neatgriezenisks kaitējums, ja viens no tās locekļiem, kas pilda savus amata pienākumus, tiktu iesaistīts juridiskā cīņā pret apsūdzībām saistībā ar viņa personisko rīcību. It īpaši svarīgi ir tas, ka nespēšu visu savu enerģiju veltīt [...] komisāra amata pienākumu pildīšanai, jo tajā pašā laikā man būs sevi jāaizstāv pret šādām apsūdzībām.

Atļaujiet man tomēr apliecināt, ka mana apņemšanās aizstāvēt savu labo reputāciju pret šīm apsūdzībām nevienā brīdī netraucēs pildīt manus kā bijušā komisāra tiesiskos pienākumus rīkoties godīgi un apdomīgi.”

- 120 Plkst. 16.50 K. Deja piezvanīja J. Darmaninai, lai ierosinātu organizēt prasītāja biroja personāla tikšanos ar viņu pašu un J. Laitenbergeru. Šī sanāksme notika no plkst. 17.30 līdz plkst. 17.45 *Berlaymont* ēkas trīspadsmitajā stāvā. Prasītāja biroja personāls it īpaši tika informēts, ka Komisijas priekšsēdētāja vietnieks Marošs Ševčovičs [*Maroš Ševčovič*] būs atbildīgs par Veselības un patērētāju tiesību aizsardzības ģenerāldirektorātu līdz brīdim, kad prasītāja vietā tiks iecelts jauns Komisijas loceklis.
- 121 Plkst. 17.11 tika publicēts Komisijas paziņojums presei par prasītāja atkāpšanos no amata. Prasītājs piekrīt, ka viņš par to zināja.

- 122 Ap plkst. 18.00 prasītāja runaspersona F. Vinsents tika uzaicināts ierasties prasītāja kabinetā. Prasītājs viņam jautāja, vai ir iespējams publicēt paziņojumu presei, kurā, atbildot uz Komisijas paziņojumu presei, viņš izklāstītu savu viedokli. F. Vinsents viņam atbildēja, ka tas vairs nav iespējams, jo tagad viņš ir oficiāli atkāpies no amata un no šī laika vairs nevar izmantot Komisijas komunikācijas tīklu. Prasītājs bija ļoti sadusmots. Šajā brīdī J. Darmanina, kura prasītāja kabinetā, kas atradās blakus viņas kabinetam, dzirdēja satrauktas balsis, tajā satika prasītāju, kurš diskutēja ar F. Vinsentu. Viņa apstiprināja prasītājam, ka vairs nebija iespējams publicēt paziņojumu presei viņa vārdā, jo no plkst. 17.00 viņš vairs nebija Komisijas loceklis, un ka iestādi pārstāvēja priekšsēdētājs, kas jau bija publicējis savu paziņojumu.
- 123 Vakarā prasītājs publicēja savu paziņojumu presei. Šajā paziņojumā presei nav minēta viņa atkāpšanās no amata, bet tajā arī nav noraidīts Komisijas paziņojums presei. Būtībā tajā tikai ir noraidītas visas *OLAF* izvirzītās apsūdzības.
- 124 Ņemot vērā visus iepriekš minētos konstatējumus un apsvērumus, Vispārējā tiesa uzskata, ka ir pietiekami pierādīts, ka sanāksmē, kas notika ar priekšsēdētāju Ž. Barrozu 2012. gada 16. oktobra pēcpusdienā viņa kabinetā, prasītājs mutvārdos ir paziņojis par savu atkāpšanos no Komisijas locekļa amata un ka viņš šo atkāpšanos mutvārdos ir apstiprinājis J. Laitenbergera un L. Romero Rekvenas klātbūtnē.
- 125 Šo secinājumu, kas ir izdarīts galvenokārt, pamatojoties uz liecinieku liecībām, un vajadzības gadījumā apstiprināts prasītāja personiskajā iztaujāšanā, it īpaši apstiprina:
- paziņojums, kuru Maltas premjerministrs 2012. gada 16. oktobra vakarā pēc telefona sarunas ar prasītāju sniedza Maltas parlamentam (skat. iepriekš 17. punktu);
 - intervija, kuru prasītājs sniedza Maltas radio 2012. gada 16. oktobra vakarā (skat. iepriekš 18. punktu), kurā aiziešanu no Komisijas viņš ir izvēlējis prezentēt kā brīvprātīgu politisku izvēli;
 - fakts, ka prasītājs nenoraidīja Komisijas 2012. gada 16. oktobra vakarā aptuveni plkst. 17.00 publicēto paziņojumu presei, par kura publicēšanu viņš tomēr bija informēts un kurā tika konstatēta viņa atkāpšanās no amata;
 - fakts, ka prasītājs nesniedza oficiālu paziņojumu, it īpaši paziņojumā presei, kas tika publicēts 2012. gada 16. oktobra vakarā, lai apstrīdētu savu atkāpšanos no amata, par kuru bija paziņojusi Komisija;
 - fakts, ka prasītājs izdarīja tikai dažus labojumus iesniegumā par atkāpšanos no amata, kuru viņam nogādāja L. Romero Rekvena (skat. iepriekš 119. punktu);
 - L. Romero Rekvenas 2012. gada 18. oktobra piezīme lietas materiāliem (skat. iepriekš 19. punktu), kas ir sagatavota pirms tam, kad prasītājs pirmo reizi apstrīdēja savu atkāpšanos no amata vai tās tiesiskumu (skat. iepriekš 21. punktu).

Juridiskais pamatojums

- 126 No visiem iepriekš minētajiem konstatējumiem izriet, ka prasītājs 2012. gada 16. oktobra sanāksmē mutiski paziņoja par savu atkāpšanos no Komisijas locekļa amata un ka viņš pēc šīs sanāksmes J. Laitenbergera un L. Romero Rekvenas klātbūtnē mutiski apstiprināja šo atkāpšanos.

- 127 Ņemot vērā prasības pamatus, Vispārējai tiesai ir jāizvērtē juridiskais pamatojums tam, vai šī atkāpšanās no amata ir jākvalificē kā brīvprātīga vai arī par to tika paziņots saskaņā ar pienākumu atbilstoši lūgumam, kuru būtu izteicis priekšsēdētājs Ž. Barrozu LES 17. panta 6. punkta izpratnē, un tādējādi izskatāmajā lietā [šis] lūgums būtu apstrīdams akts.
- 128 Sākumā ir jānorāda, ka LES 17. panta 6. punktā nav noteikta prasība, ka Komisijas priekšsēdētājam atkāpšanās no amata ir jāpieprasa vai arī par to jāpaziņo, izmantojot īpašu formu, it īpaši rakstveidā. Šķiet, šādas formalitātes ievērošana arī netiek prasīta saskaņā ar vispārējo tiesiskās noteiktības principu, jo pierādīšanas pienākums saistībā ar atkāpšanos no amata katrā ziņā ir jāpilda lietas dalībniekam, kas uz to atsaucas (pēc analogijas šajā ziņā skat. spriedumu, 2001. gada 23. februāris, *De Nicola/EIB*, T-7/98, T-208/98 un T-109/99, Krājums-CDL, EU:T:2001:69, 287. un 290. punkts). Tādējādi tas pats ir attiecināms uz brīvprātīgu atkāpšanos no Komisijas locekļa amata.
- 129 Tāpēc ir jānorāda atcelšanas pamats, kas balstīts uz minētās tiesību normas un minētā vispārēja principa pārkāpumu, ciktāl prasītājs nebija iesniedzis rakstveida iesniegumu par atkāpšanos no amata.
- 130 Tādējādi prasītājs būtībā apgalvo, ka priekšsēdētājs Ž. Barrozu, skaidri paužot savu nolūku izmantot viņam saskaņā ar LES 17. panta 6. punktu piešķirtās pilnvaras pieprasīt viņa atkāpšanos no amata, pieņēma mutisku lēmumu, kas ir apstrīdams akts LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē, ciktāl tas obligāti rada tiesiskas sekas, kas skar prasītāja intereses, būtiski mainot viņa tiesisko stāvokli.
- 131 Precīzāk, priekšsēdētāja Ž. Barrozu uzaicinājums prasītājam atkāpties no amata, norādot, ka labāk būtu, ja viņš atkāptos pēc paša vēlēšanās, nekā ja viņam tiktu lūgts atkāpties, *de facto* un *de jure* esot veids, kā izpaužas tās pašas Komisijas priekšsēdētājam saskaņā ar LES 17. panta 6. punktu piešķirtās pilnvaras pieprasīt Komisijas locekļa atkāpšanos no amata. Priekšsēdētāja Ž. Barrozu “uzaicinājums” prasītājam “brīvprātīgi atkāpties no amata” un “draudi”, ka, ja viņš atteiktos atkāpties, viņš “to pieprasītu”, faktiski esot viens un tas pats akts, kas ir paziņots divos dažādos veidos un izteikts citos vārdos.
- 132 Lai izvērtētu, vai priekšsēdētāja Ž. Barrozu izteicieni 2012. gada 16. oktobra sanāksmē faktiski ir, kā to apgalvo prasītājs, mutisks “lūgums” atkāpties no amata LES 17. panta 6. punkta izpratnē, pirmkārt, ir jāņem vērā attiecīgo amata pienākumu būtība, kā arī saturs un, otrkārt, attiecīgās tiesību normas izstrāde, kā arī *ratio legis*.
- 133 Pirmkārt, runājot par attiecīgo amata pienākumu būtību, tie izriet no galvenokārt politiskajām pilnvarām (skat. it īpaši LES 17. panta 1., 3. un 8. punktu), kuras attiecīgajai personai ir piešķirusi Eiropadome, vienojoties ar Komisijas priekšsēdētāju un Parlamentam paužot savu piekrišanu (skat. LES 17. panta 7. punktu). Attiecībā uz šī amata pienākumiem, kas noteikti LES 17. panta 1. punktā, tie būtībā ietver Savienības politikas aspektu īstenošanas koordināciju, izpildi, kontroli un pārvaldību kompetences jomās, kas Savienībai ir piešķirtas ar Līgumiem.
- 134 Ciktāl Komisiju var uzskatīt, kā tā definē pati sevi, par galveno jauna starptautisko tiesību regulējuma, kas ir Savienība, “izpildinstitūciju” (sprieduma, 1963. gada 5. februāris, *van Gend & Loos*, 26/62, Krājums, EU:C:1963:1, izpratnē), tādējādi tās locekļi koleģiāli pilda savus amata pienākumus, kas saskaņā ar tradicionālo pilnvaru nošķiršanas teoriju attiecas uz izpildvaru.
- 135 Šajā kontekstā ir jānorāda, ka saskaņā ar dalībvalstu kopējām konstitucionālajām tradīcijām personas, kuras pilda šādus pienākumus valsts izpildvarā, parasti var atsaukt amatpersona vai iestāde, kura tās iecēlusi, izmantojot rīcības brīvību. Šajā ziņā ir jāatgādina prasītāja personiskās iztaujāšanas laikā sniegtie paziņojumi attiecībā uz Maltā pieņemto politisko praksi, kas ir minēti iepriekš 104. punktā.

- 136 Otrkārt, attiecībā uz LES 17. panta 6. punkta izstrādi un *ratio legis* ir jāatgādina, ka, izņemot parastu nomainīgu un nāvi, līgumos sākotnēji bija paredzēta tikai Komisijas locekļa brīvprātīga atkāpšanās (EKL 215. pants) vai arī atbrīvošana no amata, ko veica Tiesa, it īpaši smaga pārkāpuma gadījumā (EKL 216. pants).
- 137 Tātad, izņemot šos īpašos apstākļus, kuros Tiesa varēja uzsākt atbrīvošanas no amata procedūru, Komisija kā kolēģija vai priekšsēdētājs kā tās vadītājs nevarēja pieprasīt viena no tās locekļiem atkāpšanos no amata, kad tā brīža politiskajos apstākļos vai kontekstā tas šķita vajadzīgs pašas iestādes interesēs.
- 138 Tādējādi, kā norādīts iepriekš 135. punktā, šāda situācija neatbilda politiskajai praksei, kas tradicionāli tika īstenota valstu izpildvarā.
- 139 Turklāt, kā šajā tiesvedībā ir uzsvērusi Komisija, šādas situācijas dēļ 1999. gada 15. martā bija jāatkāpjas visai Žaka Santēra vadītajai Komisijai, jo divi tās locekļi atteicās atkāpties no amata kontekstā, kad Parlaments varēja izteikt neuzticību Komisijai kā kolēģijai.
- 140 Lai novērstu šādu kolektīvās atkāpšanās atkārtosanos, kas var nelabvēlīgi ietekmēt Kopienas iestāžu labu darbību vai kaitēt to politiskai uzticamībai, 2001. gada 26. februārī parakstītā Nicas līguma autori Komisijas priekšsēdētājam piešķīra rīcības brīvību pieprasīt Komisijas locekļa atkāpšanos no amata, ja tika saņemts Kolēģijas vairākuma atbalsts. EKL 217. panta 4. punktā, tā redakcijā, kas izriet no Nicas līguma, ir noteikts, ka “Komisijas loceklis atkāpjas, ja to pieprasa priekšsēdētājs un ja tam piekriņ Kolēģija”.
- 141 2007. gada 13. decembrī parakstītā Lisabonas līguma autori ir pastiprinājuši Komisijas priekšsēdētāja prerogatīvu, piešķirot viņam rīcības brīvību pieprasīt Komisijas locekļa atkāpšanos saskaņā ar LES 17. panta 6. punktu, neprasot iepriekšēju Kolēģijas vairākuma piekrišanu.
- 142 Kā izriet no šīs tiesību normas izstrādes un *ratio legis*, tā it īpaši attiecas uz gadījumu, ja Komisijas loceklis atteiktos brīvprātīgi un pēc savas ierosmes atkāpties no amata apstākļos, kad Komisijas priekšsēdētājs ir zaudējis uzticību viņam un uzskata, ka minētā locekļa palikšana amatā kaitētu iestādes ticamībai, pat tās politiskai tālākpastāvēšanai.
- 143 Izskatāmajā lietā priekšsēdētāja Ž. Barrozu rīcība, 2012. gada 16. oktobra sanāksmes agrīnā posmā ļaujot prasītājam izvēlēties starp brīvprātīgu atkāpšanos no amata un atkāpšanos, kuru “izraisa” lūguma formulējums LES 17. panta 6. punkta izpratnē, ir saderīga ar šo izstrādi un tā ir īstenota, pilnībā ievērojot minēto *ratio legis*. Šī rīcība tika īstenota it īpaši, sagatavojot divus paziņojumu preseī projektus, paredzot gan vienu, gan otru iespēju (skat. iepriekš 92. punktu).
- 144 Turklāt no faktu izmeklēšanas, ko Vispārējā tiesa veica, izriet, ka, tā kā prasītājs nebija sniedzis pilnīgus un apmierinošus paskaidrojumus saistībā ar OLAF secinājumiem, 2012. gada 16. oktobra sanāksmes agrīnā stadijā priekšsēdētājs Ž. Barrozu nolēma, ka prasītājam bija brīvprātīgi jāaiziet no Komisijas, un viņš bija apņēmis šim nolūkam izmantot viņam saskaņā ar LES 17. panta 6. punktu piešķirtās pilnvaras pieprasīt prasītājam atkāpties no amata. Vienlaikus priekšsēdētājs Ž. Barrozu prasītāja paša interesēs bija gatavs piedāvāt viņam to, ko uzskatīja par “politisku priekšrocību”, proti, iespēju atkāpties brīvprātīgi, oficiāli nepieprasot atkāpšanos no amata saskaņā ar LES 17. panta 6. punktu.
- 145 Tātad priekšsēdētājs Ž. Barrozu ierosināja prasītājam atkāpties brīvprātīgi, liekot ļoti skaidri saprast, ka, ja prasītājs to nedarītu, viņš to pieprasītu saskaņā ar LES 17. panta 6. punktu. Priekšsēdētājs Ž. Barrozu, kas tika uzklauts kā liecinieks, apstiprināja, ka, ja prasītājs nebūtu atkāpies brīvprātīgi, viņš viņam “noteikti” pieprasītu viņa atkāpšanos saskaņā ar LES 17. panta 6. punktu. Turklāt attiecīgā persona tai doto izvēli subjektīvi uztvēra kā nozīmīgu: “Es varu jūs atlaist, bet jūs varat atkāpties.”

- 146 Šajā kontekstā apstāklis, ka priekšsēdētājs Ž. Barrozu, redzot prasītāja atturību un vilcināšanos, arvien uzstājīgāk uzsvēra, ka būtu labāk, ja viņš atkāptos pēc paša vēlēšanās, nevis ja viņam pieprasītu atkāpties, nav pietiekams, lai konstatētu apgalvotā apstrīdētā lēmuma esamību. Kamēr lūgums atkāpties no amata saskaņā ar LES 17. panta 6. punktu netika skaidri formulēts, no priekšsēdētāja Ž. Barrozu vārdiem, lai cik pamatoti tie varēja būt, neizrietēja tāds lūgums, kas būtu varējis aizskart prasītāja intereses, būtiski mainot viņa tiesisko stāvokli.
- 147 Prasītāja argumentu, saskaņā ar kuru priekšsēdētājs Ž. Barrozu esot izdarījis “spiedienu” un, izdarot šo “spiedienu”, viņš esot īstenojis viņam ar LES 17. panta 6. punktā piešķirtās pilnvaras, Vispārējā tiesa uzskata par nepamatotu, jo vienkāršu atsauci uz iespēju izmantot pilnvaras nevarētu pielīdzināt šo pilnvaru faktiskai īstenošanai. Šajā ziņā Komisija pamatoti norāda, ka, ja starp divām prasītājam piedāvātajām iespējām nebija lielas atšķirības attiecībā uz gala rezultātu, politiskajā jomā un it īpaši juridiskajā jomā bija liela atšķirība starp brīvprātīgu un vienpusēju izvēli atkāpties, no vienas puses, un atkāpšanos, kas tiktu iesniegta pēc lūguma atkāpties no amata saskaņā ar LES 17. panta 6. punktu un kas tādējādi drīzāk izskatītos pēc atsaukšanas, no otras puses. Tādējādi, ņemot vērā šo alternatīvu, prasītājs vismaz sākumā izvēlējās viņam piedāvāto iespēju brīvprātīgi atkāpties no amata, un tas viņam deva priekšrocību, ka publiski viņš netika uztverts kā tāds, kuram bija jāatkāpjas pēc priekšsēdētāja Ž. Barrozu lūguma.
- 148 Šajā kontekstā Vispārējā tiesa neuzskata par ticamu prasītāja apgalvojumu, ka viņš nesaskatīja atšķirību starp viņam piedāvātajām divām alternatīvām. Gluži pretēji, prasītājam, pieredzējušam politiķim, bija skaidri jāapzinās, ka ir būtiska atšķirība starp brīvprātīgu atkāpšanos un atkāpšanos saskaņā ar oficiālu un piespiedu procedūru.
- 149 Iepriekš minētos faktiskos un tiesiskos vērtējumus apstiprina viņa pašrocīgi pievienotās piezīmes iesnieguma par atkāpšanos projektam, kuru viņam tieši bija nogādājis L. Romero Rekvena, bet kuru pēc 2012. gada 16. oktobra sanāksmes viņš neparakstīja (skat. iepriekš 119. punktu). Šajā ziņā Vispārējā tiesa uzskata, ka prasītājs nav uzticams, kad viņš savā liecībā apgalvo, ka minētā iesnieguma par atkāpšanos projektu viņš neparakstīja tādēļ, ka projektā bija domāta viņa brīvprātīga atkāpšanās. Prasītāja svītrojumi projektā neattiecas uz pašu viņa atkāpšanās faktu, ne arī ar tiem tiek uzsvērts tās brīvprātīgums, bet uz mazāk svarīgām detaļām šajā kontekstā. Vispārējā tiesa uzskata, ka ir pamatoti pieņemt, ka, ja nesaprašanās būtu bijusi dziļāka un ja tā attiektos uz pašu atkāpšanos vai būtiskiem tās nosacījumiem, prasītājs šajā projektā neizdarītu tikai nenozīmīgus grozījumus, bet vienkārši to būtu noraidījis, atsakoties ieviest labojumus, vai arī būtu nosvītrojis būtiskas norādes.
- 150 Turklāt šie vērtējumi ir apstiprināti paziņojumā Maltas parlamentam, kuru Maltas premjerministrs L. Gondzi sniedza 2012. gada 16. oktobrī pēc telefona sarunas ar prasītāju (skat. iepriekš 17. punktu).
- 151 Visbeidzot šos vērtējumus arī apstiprina prasītāja apgalvojumi intervijā radio, kuru viņš sniedza 2012. gada 16. oktobra vakarā (skat. iepriekš 18. punktu). Vispārējā tiesa it īpaši norāda, ka prasītājs atteicās skaidri atbildēt žurnālistam, kad viņš izteica pieņēmumu par to, ka priekšsēdētājs Ž. Barrozu bija pieprasījis viņam atkāpties.
- 152 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasītājs ir atkāpies brīvprātīgi un ka viņš nav atkāpies pēc priekšsēdētāja Ž. Barrozu lūguma LES 17. panta 6. punkta izpratnē.
- 153 Tā kā šī lūguma, kas ir apstrīdams akts ar šo prasību atcelt tiesību aktu, esamība nav pierādīta, prasība ir jānoraida kā nepieņemama saskaņā ar iepriekš 67. punktā minēto judikatūru.
- 154 Tomēr prasītājs vēl pakārtoti apgalvo, ka, ja būtu jākonstatē viņa atkāpšanās, būtu jākonstatē arī tas, ka tā tika panākta ar draudiem viņu atlaist, un tādējādi esot ticis izdarīts nepanesams spiediens, kas ļaujot secināt, ka viņa piekrišana nebija brīvprātīga. 2012. gada 16. oktobra sanāksmē priekšsēdētājs Ž. Barrozu esot nepartraukti uzsvēris, ka viņam bija tiesības atsaukt prasītāju, un viņš vairākas reizes

esot lietojis vārdus “atstādināšana” vai “atsaukšana” (angļu valodā “dismissal”). Faktiski prasītājam neesot bijis citas izvēles, kā tikai paklausīt priekšsēdētāja Ž. Barrozu rīkojumam. Šāds piekrišanas trūkums padarot viņa atkāpšanos no amata par spēkā neesošu.

- 155 Principā šādu argumentāciju nevarētu minēt izskatāmās prasības atcelt tiesību aktu atbalstam, jo tā nav vērsta nedz pret prasītāja lēmumu atkāpties no amata pašu par sevi, par kuru turklāt nav vainojama Komisija, nedz pret jebkādu citu Komisijas izdotu nelabvēlīgu aktu.
- 156 Katrā ziņā, pat pieņemot, ka izskatāmajā lietā prasītājs varētu apstrīdēt savas atkāpšanās tiesiskumu piekrišanas neesamības dēļ, Vispārējā tiesa uzskata, ka šāda neesamība nav pierādīta.
- 157 Šajā kontekstā un attiecībā uz galvenokārt politisku pilnvaru izbeigšanu, kā tas ir izklāstīts iepriekš 133. punktā, Komisija pamatoti apgalvo, ka vajadzības gadījumā stingras apņemšanās izteikšanu izmantot pilnvaras pieprasīt Komisijas locekļa atkāpšanos, kas Komisijas priekšsēdētājam ir piešķirtas diskrecionāri ar ES līgumu, nevarētu uzskatīt par prettiesiski izdarītu spiedienu, kas skar attiecīgās personas brīvprātīgas atkāpšanās būtību un spēkā esamību.
- 158 Tāpēc prasītājs, kuram ir ilga politiska pieredze valdības līmenī, sarunas laikā, kas ilga aptuveni pusstundu, brīvi varēja atteikties pieņemt priekšsēdētāja Ž. Barrozu priekšlikumu un lūgt viņam oficiāli pieprasīt atkāpšanos no amata saskaņā ar LES 17. panta 6. punktu. Prasītājs it īpaši bija brīvs jebkurā brīdī atstāt sanākumi vai pieprasīt, lai tajā piedalītos viens vai vairāki viņa biroja locekļi.
- 159 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasība atcelt tiesību aktu ir jānoraida.

Par prasību atlīdzināt zaudējumus

- 160 Savas prasības atcelt tiesību aktu atbalstam prasītājs apgalvo, ka apgalvotie pārkāpumi saistībā ar prasību atcelt tiesību aktu attiecas uz tādas būtiskas tiesību normas pārkāpumu, ar kuru privātpersonām tiek piešķirtas tiesības.
- 161 Tomēr, tā kā šajā spriedumā Vispārējā tiesa jau ir konstatējusi, ka saistībā ar minēto prasību atcelt tiesību aktu apstrīdēto Komisijas aktu pastāvēšana nav pierādīta, šajā ziņā nevar tikt konstatēts nekāds pārkāpums, it īpaši tādas būtisks tiesību normas pārkāpums, kuru šajā ziņā esot pieļāvusi šī iestāde.
- 162 Attiecībā uz pakārtoti apgalvoto piekrišanas neesamību saistībā ar prasību par tiesību akta atcelšanu (skat. iepriekš 154. punktu) Vispārējā tiesa jau ir konstatējusi, ka tā nav pierādīta.
- 163 No visa iepriekš minētā izriet, ka apgalvojumi par Komisijas vai tās priekšsēdētāja prettiesisko rīcību nav pietiekami pierādīti.
- 164 Tāpēc prasība par zaudējumu atlīdzību ir jānoraida kā nepamatota, un tādējādi prasība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 165 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, viņam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta paplašinātā sastāvā)

nospiež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) ***John Dalli* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Jaeger

Papasavvas

Forwood

Labucka

Bieliūnas

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 12. maijā.

[Paraksti]